

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. P. H.**

zastoupen Mgr. Lukášem Kulhánkem, advokátem
sídlem Dlouhá 101/13, 500 03 Hradec Králové,

proti
žalovanému:

Krajský úřad Královehradeckého kraje
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

za účasti:

1) Ředitelství silnic a dálnic
sídlem Na Pankráci 546/56, 145 05 Praha
zastoupená JUDr. Ing. Milošem Olíkem, Ph.D., LL.M., FCI Arb.,
advokátem
sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha

2) Město Dvůr Králové nad Labem,
sídlem náměstí T. G. Masaryka 38, 544 17 Dvůr Králové nad Labem

3) Městys Choustníkovo Hradiště,
sídlem Choustníkovo Hradiště č.p. 102, 544 42 Choustníkovo Hradiště

4) Obec Hajnice
sídlem Hajnice č.p. 109, 544 66 Hajnice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 20. 2. 2023, č. j. KUKHK-6895/UP/2022 (Sv), ve věci umístění stavby,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 31. 3. 2023, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. KUKHK-6895/UP/2022 (Sv), kterým bylo částečně změněno (vypuštěna podmínka č. 75), v zásadě však potvrzeno územní rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem (dále též „stavební úřad“) ze dne 26. 11. 2021, č. j. MUDK-VÚP/-2021/bre 33012-2018. Tímto územním rozhodnutím bylo na žádost Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále jen „ŘSD“ nebo „oznamovatel záměru“ nebo „žadatel“) rozhodnuto o umístění stavby s názvem „D11 1108 Jaroměř-Trutnov, DÚR, IČ“ (dále jen „posuzovaná stavba“) ve vyjmenovaných katastrálních územích. Výrokem II. bylo rozhodnuto o kácení dřevin.
2. Žalobce své námitky směřoval proti výroku I. Krajský soud pro přehlednost uvede vypořádání každé námitky zvlášť, k ní vždy uvede stanovisko žalovaného a osob zúčastněných na řízení; z osob zúčastněných na řízení podalo vyjádření pouze Ředitelství silnic a dálnic.

I.

3. Žalobce namítl nezákonnost závazného stanoviska ze dne 14. 12. 2022 č. j. MZP/2022/430/357, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko k ověření změn záměru Ministerstva životního prostředí ze dne 21. 4. 2021, č. j. MZP/2020/710/3156. Podle žalobce je závazné stanovisko nezákonné, neboť ministr sice dospěl k závěru o nedodržení požadavku vyplývajícího z § 9a odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb. (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), tedy nedodržení lhůty pro podání dokumentace pro příslušné navazující řízení, toto pochybení však shledal nikoliv zásadním, neodůvodňující žádost zamítnout nebo vydat nesouhlasné stanovisko. Žalobce s odkazem na důvodovou zprávu vládního návrhu zákona, zakotvující toto ustanovení, zdůraznil, že záměrem zákonodárce bylo v případě nedodržení lhůty a předání podkladů v přílišném předstihu nebo po zahájení navazujícího řízení nahlížet na tyto podklady, jako by nebyly předány, což má vést k zastavení navazujícího řízení, nikoliv přerušení. Ministr tak nepostupoval. Navazující řízení je proto vedeno nezákonně. Lhůty je nutno striktně dodržovat, postup ministra vede k nerovnému přístupu k účastníkům, když jinému účastníkovi by nedodržení lhůty nebylo tolerováno. Stanovisko Ministerstva životního prostředí z 21. 4. 2021 bylo vydáno až po proběhlém veřejném projednání projednávaného záměru v navazujícím územním řízení. Následné opakované

projednání již nebylo veřejně projednáváno a oznámení nebylo doručováno hlavním účastníkům do vlastních rukou.

4. Žalovaný k této žalobní námitce odkázal na napadené rozhodnutí.
5. Osoba zúčastněná na řízení považuje výklad ministra za správný a naopak výklad žalobce za formalistický a restriktivní. Zdůraznila, že znění §9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů neříká výslovně, že při předložení dokumentace mimo lhůtu 90 dnů je jediným možným důsledkem zamítnutí žádosti. Užití obratu „má se za to, že (...) nebyly předány“ znamená domněnku vyvratitelnou. Pokud by zákonodárce zamýšlel zavést nemožnost vydání závazného stanoviska v případě předložení dokumentace mimo tuto lhůtu, uvedl by to přímo. Dále uvedla, že zákon o posuzování vlivů nestanoví podmínku vydání závazného stanoviska před veřejným projednáním v navazujícím řízení.
6. Krajský soud o této žalobní námitce uvážil následovně.
7. Předmětem výkladu je ustanovení §9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů, podle kterého *nejdříve 90 dnů před podáním žádosti o zahájení navazujícího řízení, nejpozději však v den podání žádosti o zahájení navazujícího řízení, předloží oznamovatel příslušnému úřadu, který vydal stanovisko, dokumentaci pro příslušné navazující řízení včetně úplného popisu případných změn oproti záměru, ke kterému bylo vydáno stanovisko, a to v rozsahu části nebo etapy záměru, která je předmětem navazujícího řízení. Příslušný úřad ověří na základě oznámení o zahájení řízení zasláního tomuto úřadu správním orgánem příslušným k vedení navazujícího řízení každý záměr a vydá nesouhlasné závazné stanovisko, jestliže došlo ke změnám záměru, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména ke zvýšení jeho kapacity a rozsahu nebo ke změně jeho technologie, řízení provozu nebo způsobu užívání. Tyto změny jsou předmětem posuzování podle § 4 odst. 1 písm. g). Jestliže nedošlo ke změnám záměru podle věty druhé, příslušný úřad vydá souhlasné závazné stanovisko. V tomto závazném stanovisku příslušný úřad s přihlédnutím k podkladům podle odstavce 1 určí, které z podmínek stanoviska jsou v důsledku jiných změn záměru neproveditelné, a to případně v součinnosti s příslušnými dotčenými orgány. Pokud nebyly dokumenty podle věty první předány ve stanovené lhůtě, má se za to, že nebyly předány.*
8. Krajský soud ve spise ověřil, že:
 - Dne 4. 9. 2018 podalo ŘSD žádost o vydání rozhodnutí o umístění posuzované stavby.
 - Dne 18. 10. 2018 podalo ŘSD žádost o vydání závazného stanoviska k ověření změn záměru posuzované stavby ve vztahu ke stanovisku EIA (pozn. soudu: záměr byl posouzen dne 17. 12. 2012 závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí pod č. j. 91678/ENV/11, následně dne 20. 6. 2016 závazným stanoviskem Ministerstva životního prostředí k ověření souladu dle přechodných ustanovení zákona č. 39/2015 Sb.). K žádosti byl předložen mj. úplný popis změn záměru.
 - Ministerstvo životního prostředí vydalo dne 21. 4. 2021 souhlasné závazné stanovisko ke změnám záměru předkládaném v navazujícím řízení č. j. MZP/2020/710/3165. V něm mj. konstatovalo nesplnění požadavku vyplývajícího z §9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů, tj. předložení žádosti včetně všech příloh nejdříve 90 dnů před podáním žádosti o zahájení navazujícího řízení, nejpozději však v den podání žádosti o navazující řízení. Podle Ministerstva životního prostředí se nejedná o zásadní nedostatek žádosti, jde o nedostatek formální, a není proto důvod žádost zamítnout nebo vydat nesouhlasné závazné stanovisko.

- Dne 26. 11. 2021 vydal Městský úřad Dvůr Králové nad Labem územní rozhodnutí o umístění posuzované stavby.
- Proti územnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm mj. podal námitky proti shora uvedenému souhlasnému závaznému stanovisku Ministerstva životního prostředí z 21. 4. 2021, kterému vytykal porušení § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů, jež vedlo k jeho nezákonnosti a následné nezákonnosti územního řízení a rozhodnutí.
- Žalovaný vyžádal závazné stanovisko nadřízeného orgánu, kterým je Ministr životního prostředí. Ten vydal dne 14. 12. 2022 potvrzující závazné stanovisko k shora citovanému závaznému stanovisku z 21. 4. 2021. V něm uvedl, že lhůta podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů skutečně nebyla dodržena. Podle striktního výkladu tohoto ustanovení nelze podle ministra uvedený nedostatek zhojit jinak než zpětvzetím žádosti o vydání rozhodnutí v navazujícím řízení, následným podáním žádosti o posouzení změn záměru (tzv. verifikaci) a následným, nejpozději do 90 dnů, opětovným podáním žádosti o vydání rozhodnutí v navazujícím řízení. Tento postup je však namísto dodržet v případě, kdy lhůta mezi předložením žádosti o verifikaci je delší než 90 dnů od předložení žádosti o vydání rozhodnutí v navazujícím řízení, kdy je verifikační stanovisko zastaralé. Druhý případ, tedy kdy oznamovatel podá žádost o rozhodnutí v navazujícím řízení dříve než žádost o verifikaci, nemůže způsobit věcné nedostatky, naopak může být z věcného hlediska prospěšný, neboť později podaná žádost může obsahovat aktuálnější podklady. Proto ministr dospěl k závěru, že jde o pochybení formální a není na místě postupovat striktně, když toto pochybení nemůže nijak negativně, kvalitativně a věcně ovlivnit účel, pro který je závazné stanovisko ke změnám vydáváno.

9. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se stanoviskem ministra vyjádřeným shora ztotožnil a ocitoval je.

10. Krajský soud souhlasí s tím, že nedodržení lhůty podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů vede ke vzniku vyvratitelné domněnky nepředání požadovaných podkladů. Krajský soud však nesouhlasí s právní konstrukcí žalobce, že nedodržení této lhůty má za následek bez dalšího zastavení navazujícího řízení, neboť tento důsledek nevyplývá ani z citovaného ustanovení, ani ze stavebního zákona; na situaci podle názoru krajského soudu nelze automaticky aplikovat ani ustanovení § 94d odst. 4 stavebního zákona, který dopadá na situace, kdy k žádosti o územní rozhodnutí není přiložena dokumentace splňující elementární podmínky, takže žádost vůbec nelze projednat (viz např. Průcha, Gregorová a kol. Stavební zákon. Praktický komentář. Leges. Praha 2017). Krajský soud naopak souhlasí s žalovaným, že účelem lhůty podle § 9a zákona o posuzování vlivů je zejména zabránit předkládání neaktuálních podkladů. Pokud by tedy žadatel požádal o verifikační stanovisko ke změnám ve lhůtě delší než 90 dnů od podání žádosti o zahájení navazujícího řízení, bylo by na místě toto bez dalšího zastavit. Naopak, pokud je podána nejprve žádost o zahájení navazujícího řízení, a prakticky bezprostředně na to žádost o verifikační stanovisko, jak tomu bylo v posuzované věci, jde sice o pochybení, ale striktní postup podle ustanovení § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů by vedl skutečně jen k formálnímu důsledku; zastavení řízení a opětovnému podání žádosti. Na kvalitu podkladů, kvalitu posouzení záměru, ani na rychlost a efektivnost řízení by tento postup v konečném důsledku neměl pozitivní vliv. Je tedy na místě uvážit důsledky tohoto pochybení v každém konkrétním případě.

11. Nicméně, podstatné je, že každou vadu rozhodnutí je nutno posuzovat z pohledu jejího vlivu na jeho zákonnost, jak tato zasáhla do subjektivních práv žalobce. Žalobce však neuvedl, čím jej tato nezákonnost zasáhla v jeho právech, resp. v jeho právní sféře.

12. Podle § 65 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), je základní podmínkou aktivní procesní legitimace proti rozhodnutí tvrzení o porušení práv žalobce, buď přímo, nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu. Žalobce tak může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou je zasažen ve svých právech, a tento zásah je povinen tvrdit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67 nebo ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007-197). Podmínkou úspěchu žaloby a zrušení žalobou napadeného rozhodnutí je zjištění tvrzeného zásahu do práv žalobce nezákonností posuzovaného rozhodnutí. Kontrola veřejné správy je totiž soudy poskytována pouze skrz ochranu veřejných subjektivních práv, k níž jsou soudy ve správní soudnictví povolány (§ 2 s. ř. s.). Nikoliv každá nezákonnost rozhodnutí tak vede k jeho zrušení, jen ta, která žalobce zasáhla v jeho veřejných subjektivních právech nebo v jeho právní sféře.
13. Žalobce však v žalobě neuvedl, čím jej tvrzená vada v jeho právech zasáhla. Žalobce se pouze dovolával povinnosti dodržovat lhůty, s čímž lze souhlasit; neuvedl však, jak se porušení této povinnosti ze strany ŘSD konkrétně projevilo v jeho právech. Tvrdil, že žalovaný svým postupem porušil rovnost účastníků. Svou výhradu nijak blíže nekonkretizoval a také ji udržel v rovině obecnosti. Ani toto tvrzení nelze považovat za naplnění podmínky „plausibilního tvrzení zkrácení na právech“, neboť z něj nic konkrétního ve vztahu k žalobci nevyplývá. Konečně ani úvahy ve vztahu k vydání závazného stanoviska z 21. 4. 2021 až po proběhlém veřejném ústním jednání žalobce nijak se zásahem do svých práv neprovázal. Podání námitek účastníků řízení a připomínek veřejnosti je sice podle § 89 odst. 4 stavebního zákona koncentrováno k ústnímu jednání, popř. veřejnému ústnímu jednání. V případě doplnění žádosti (nebo její změny) však judikatura připustila buď opakované veřejné ústní jednání nebo umožnění účastníkům řízení uplatnit námitky a veřejnosti připomínky jinou formou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 28. 5. 2014, č. j. 1 As 50/2014-76), k čemuž v posuzované věci došlo, jak sám žalobce uvádí. Žalobce v žalobě neuvedl, v čem mu vytýkaný postup žalovaného zabránil, kterou svou námitku nemohl uplatnit apod., tedy opět neuvedl, jak jej tento postup zasáhl v jeho právech. Žalobní námitka proto není důvodná.

II.

14. Proti témuž závaznému ze dne 14. 12. 2022 č. j. MZP/2022/430/357 směřuje i další okruh žalobních námitek. Žalobce namítl nevypořádání svých námitek v odvolání, které proti tomuto závaznému stanovisku vznesl. Žalobce považuje za nepravdivé tvrzení, že ke změnám vedení trasy došlo již na začátku zpracování dokumentace EIA, nikoliv mezi roky 2017-2019. Žalobce čerpal ze samotného závazného stanoviska k ověření změn záměru z 21. 4. 2021. Jde o změny výškového vedení trasy záměru na km 125,7-132,9 a změna délky tunelu v km 126,38 -127. Dále nebyla vypořádána námitka nezohlednění nového závazného stanoviska Krajské hygienické stanice z 18. 2. 2019, č. j. KHS HK 05021/2019/HOK.HK/Ze, které bylo předloženo k žádosti o územní rozhodnutí. Nebyla vypořádána námitka neaktuálnosti podkladů, ze kterých závazné stanovisko z 21. 4. 2021 vycházelo, např. hluková studie byla aktualizována k 12/2017, což svědčí o její neaktuálnosti. Nebyla vypořádána námitka vlivu prodloužení tunelu do přirozeného prameniště Hajnického potoka a mokřadní louky. S těmito odvolacími námitkami se nevypořádal ani žalovaný v napadeném rozhodnutí, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.

15. Žalovaný uvedl, že považuje závazné stanovisko z 14. 12. 2022 za dostatečně podrobné a úplné, což uvedl i v napadeném rozhodnutí.
16. Zúčastněná osoba nepovažuje vznesené námitky žalobce za důvodné. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 17. 12. 2021, č. j. 1 As 236/2018-86 zdůraznila, že verifikační závazné stanovisko ověřuje shodu záměru, o němž má být vedeno navazující řízení, se záměrem, pro nějž bylo vydáno stanovisko EIA, nikoliv aktuálnost takového stanoviska. Žalobcem uvedené námitky nebyly přípustné, a proto je ministr nevypořádal z věcné stránky a natolik detailně, jak si představoval žalobce. Žalovaný se držel zákonných mantinelů při posouzení námitek do závazného stanoviska.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce neúplnosti, resp. nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska z 14. 12. 2022 a podnětu k zahájení přezkumného řízení odkázal na postup podle § 149 správního řádu. Žalovaný se vyjádřil i k závaznému stanovisku KHS z 18. 2. 2019. Uvedl k němu, že bylo potvrzeno dne 3. 8. 2022 Ministerstvem zdravotnictví České republiky, ze kterého citoval zejména v části akustických vlivů. Vyjádřil se – citací z potvrzujícího stanoviska – i k namítané hlukové studii doplněné v roce 2017 tak, že celostátní sčítání dopravy v letech 2021/2022 potvrdilo stejný nárůst dopravy, jak je predikován vypracovanými studiemi. Případný nárůst dopravní intenzity bude zohledněn v podkladech pro hlukovou studii pro stavební povolení (strany 14-18 napadeného rozhodnutí).
18. Krajský soud v závazném stanovisku z 14. 12. 2022 ověřil, že byla vypořádána námitka žalobce k porušení § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů. Ministr k dalším odvolacím námitkám uvedl: *„žádost oznamovatele záměru o závazné stanovisko ke změnám obsahovala veškeré požadavky podle zákona č. 100/2021 Sb. K popisovaným změnám vedení trasy, které jsou uvedeny v odvolání, došlo již na začátku zpracování dokumentace EIA, nikoliv v období mezi lety 2017 a 2019. Vyhodnocení konkrétních změn bylo provedeno v rámci podkladu pro závazné stanovisko ke změnám. Taktéž vyhodnocení změn mezi DÚR a procesem EIA bylo provedeno v rámci obdrženého podkladu pro závazné stanovisko ke změnám a MŽP se ztotožnilo s jeho závěry. Taktéž dodávám, že odvolatel nepředložil žádný důkaz, který by prokazoval opak, uvedený názor lze označit spíše za laické tvrzení“.*
19. K ostatním námitkám ministr uvedl, že *„MŽP není věcně příslušným správním orgánem k posouzení důvodnosti této námitky“.* Jde o námitky nesprávného postupu správního orgánu v průběhu územního řízení, nedoložení zákonných podkladů – výjimky podle ust. § 28 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, nedostatečného vypořádání námitek uplatněných v rámci územního řízení k absenci protihlukových stěn, nezákonnost stanoviska krajské hygienické stanice, nedostatečného vypořádání námitky obslužnosti pozemků, námitek vůči stanoviskům vydaným Městským úřadem Trutnov č. j. 2021/3621/ŽP/SIT, č. j. MUTN 333965/2021, č. j. MUTN 21856/2018, a č. j. MUTN 50163/2018.
20. Krajský soud nejprve konstatuje, že závazné stanovisko podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů posuzuje, zda změny záměru mohou mít významný negativní vliv na životní prostředí. K posouzení aktuálnosti stanoviska (jeho podkladů) neslouží toto stanovisko, nevzývané též verifikační, ale obecně časové omezení platnosti závazného

stanoviska (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 17. 12. 2021, č. j. 1 As 236/2018-86). Pokud žalobce namítal chybné podklady pro závazná stanoviska jiných dotčených orgánů, ministr se k nim skutečně nemohl vyjádřit pro nedostatek pravomoci.

21. Krajský soud však i zde zdůrazňuje, že správní soudy kontrolují veřejnou správu pouze skrz ochranu veřejných subjektivních práv žalobce. K nezákonnosti rozhodnutí tak mohou soudy přihlédnout zásadně jen tehdy, pokud taková nezákonnost vedla u žalobce k zásahu do jeho práv (viz odstavce 11 a 12 tohoto rozsudku). Žalobce v žalobě neuvedl, čím jej tvrzená nezákonnost závazného stanoviska, resp. napadeného rozhodnutí, zasáhla v právech a tuto pouze konstatoval. Krajský soud zdůrazňuje, že napadené závazné stanovisko se týká vlivu změn záměru na životní prostředí. Žalobce není dotčenou veřejností podle § 3 písm. i) bod. 2 zákona o posuzování vlivů (tzv. spolky na ochranu životního prostředí) a jeho postavení v řízení se odvíjí od dotčení jeho práv v územním (navazujícím) řízení. Tím je podmíněna i jeho aktivní věcná legitimace. Byl proto povinen tvrdit, jak se ho dotklo vytýkané pochybení ohledně závěru o tom, že změny záměru nebudou mít významný vliv na životní prostředí, ve vztahu ke změně vedení trasy, změně délky tunelu a zásahu do mokřad u prameniště Hajnického potoka. Žalobce však nic konkrétního ve vztahu ke svým právům neuvedl, jeho námitka tak není důvodná. Co se týká posouzení hluku a dodatečné hlukové studie, těmto otázkám se věnuje samostatný žalobní bod.

22. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný vysvětlil, že námitky směřující proti závaznému stanovisku z 21. 4. 2021 předložil nadřízenému orgánu dotčeného orgánu, což je postup v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu. Za této situace postačilo, pokud žalovaný na závěry přijaté nadřízeným orgánem odkázal (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2020, č. j. 4 As 26/2020-39, zejm. bod. 16). Napadené rozhodnutí proto nepřezkoumatelností netrpí, neboť žalovaný se k odvolací námitce žalobce vyjádřil a uvedl, jak s ní naložil.

III.

23. Žalobce namítl nevypořádání dalších odvolacích námitek a citoval ze svého odvolání. Zopakoval námitku nesprávného postupu, kdy navazující územní řízení bylo zahájeno dříve, než byla podána žádost o závazné stanovisko k ověření změn záměru; následovalo opakované projednání bez veřejného projednání, což je v rozporu s § 87 odst. 2 stavebního zákona. Dále žalovaný nevypořádal námitku nezpřístupnění vyjádření a závazných stanovisek dotčených orgánů též elektronicky, ačkoliv je to běžná praxe a navíc řízení probíhalo v době pandemie; zejména šlo o nezveřejnění závazného stanoviska Krajské hygienické stanice z 18. 2. 2019. Žalobce v odvolání uvedl konkrétní pochybnosti ohledně vedení řízení, na které žalovaný nereagoval, neboť se pouze v obecné rovině vypořádal s posouzením podle § 90 stavebního zákona, nikoliv s řádným průběhem řízení. Podle žalobce je dále nesprávný údaj o tom, že se nadřízené orgány vypořádaly se všemi námitkami, které proti závazným stanoviskům směřovaly, což neplatí, jak žalobce uvedl u závazného stanoviska z 14. 12. 2022 (pozn. soudu., jde o závazné stanovisko, jež bylo předmětem shora uvedených oddílů I. a II. tohoto rozsudku).

24. Žalovaný se k této žalobní námitce nevyjádřil.

25. Osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že opatření o opakovaném projednání územního řízení neplní funkci oznámení o zahájení řízení, a proto byl postup stavebního úřadu v souladu se stavebním zákonem i liniovým zákonem, které vyžadují jednotlivé doručování pouze žadateli a obci, na jejímž území má být záměr uskutečněn, ostatním účastníkům, tedy i žalobci, pouze veřejnou vyhláškou. Není opodstatněná ani námitka, že mělo být nařízeno veřejné projednání, které je obligatorní pouze tehdy, pokud změny záměru jsou způsobitelné zatížit okolí většími vlivy než záměr původní. V posuzované věci však došlo pouze k doplnění dílčích podkladů pro rozhodnutí; osoba zúčastněná na řízení odkázala na judikaturu správních soudů, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 As 50/2014-76. Stavební úřad poskytl účastníkům dostatečnou lhůtu k uplatnění námitek. Není ani důvodná námitka, že žalobce byl dotčen na právech tím, že některé podklady pro rozhodnutí byly zpřístupněny pouze po osobním nahlédnutí, neboť forma zpřístupnění je ponechána na uvážení správnímu orgánu a žalobce neuvedl, jak tím bylo zasaženo do jeho práv.
26. Krajský soud k této žalobní námitce opětovně poukazuje na to, že žalobce může namítat jen takovou nezákonnost napadeného rozhodnutí, která jej zasáhla v jeho právech, přičemž tento zásah je žalobce povinen tvrdit; v případě porušení procesních práv je pak povinen tvrdit, jaký mělo toto porušení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a jak byl touto nezákonností dotčen na právech. Žalobce i zde ustal na popisu tvrzené nezákonnosti, aniž by uvedl, jak jí byl na svých právech dotčen. Námitka proto není důvodná.
27. Navíc, již ze skutečnosti, že žalobce vznesl námitky vůči závaznému stanovisku Krajské hygienické stanice, je zřejmé, že jeho elektronické nezveřejnění mu nezabránilo se s ním seznámit a negativní zásah do jeho práv je tak vyloučen. Co se týká nevypořádání porušení § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů, k této námitce se krajský soud vyjádřil již výše; žalovaný porušení vypořádal odkazem na závazné stanovisko ministra z 14. 12. 2022. Co se týká nenařízení veřejného projednání poté, co byly předloženy další podklady pro rozhodnutí, i k tomu se krajský soud již vyjádřil výše; v případě doplnění žádosti (nebo její změny) judikatura připustila buď opakované veřejné ústní jednání nebo umožnění účastníkům řízení uplatnit námitky a veřejnosti připomínky jinou formou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu z 28. 5. 2014, č. j. 1 As 50/2014-76). Žalobce v žalobě neuvedl, v čem mu vytýkaný postup žalovaného zabránil, kterou svou námitku nemohl uplatnit apod. Žalobní námitka proto není důvodná.

IV.

28. Žalobce tvrdí, že výklad žalovaného ohledně smírného řešení protihlukových opatření je tendenční. Žalovaný staví žalobce do pozice osoby, která se nechce dohodnout. To není pravda. Nabídka protihlukových stěn nebyla žalobci učiněna v územním řízení, ale až v řízení odvolacím, navíc neměly být umístěny v koruně, ale v patě svahu. Nabídka není reálná, protože pro realizaci plotu, jež měl být protihlukovým opatřením, je nutné územní rozhodnutí. S účastníky řízení nebylo postupováno stejně, protože protihluková opatření jsou přijata tam, kde nejsou zapotřebí, u žalobce však nikoliv. Žalobce namítl podjatost žalovaného, protože se do smírného řešení zapojil hejtman Královehradeckého kraje, který na jednání dne 9. 2. 2023 deklaroval zájem kraje na dokončení dálnice. Ve spojení s nepravdivými údaji o nabídce žalobci a avizovaným potvrzením prvostupňového rozhodnutí před vydáním napadeného rozhodnutí ze strany zaměstnanců žalovaného to zakládá podle žalobce systémovou podjatost.

29. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel, že by porušil rovnost účastníků řízení. Poukázal na to, že se stejně jako stavební úřad pokusil s žalobcem o dohodu a předložil mu technické řešení týkající se snížení hlukové zátěže u rodinného domu H. Žalobce řešení neakceptoval. Žalovaný se pokusil znovu návrh vysvětlit v napadeném rozhodnutí, jak nejlépe uměl. K námitce systémové podjatosti žalovaný zdůraznil, že hejtman Královéhradeckého kraje není součástí krajského úřadu, neboť je podle § 68 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, nejvyšší politický představitel kraje, zastupuje kraj navenek. Obecně je obvyklé, když se političtí představitelé zajímají o dění v kraji. Žalobce námitku podjatosti v řízení neuplatnil, žalovaný se k ní proto nemohl vyjádřit.
30. Podle ŘSD je polemika žalobce ohledně obsahu jednání o dohodě ohledně protihlukového opatření bez významu, protože ŘSD do řízení založilo podklady, kterými byla mj. prokázána minimalizace negativních dopadů na žalobce, jak vyplývá z dodatečné hlukové studie. Je rovněž bez významu, kdy bylo projednáno či předloženo řešení protihlukových stěn, neboť prvostupňové i odvolací řízení tvoří jeden celek. Ačkoliv se ŘSD snažilo s žalobcem dohodnout, i když to nebylo jeho povinností a tato otázka pro řízení není proto podstatná, dohody objektivně dosaženo nebylo. V postupu žalovaného vůči žalobci nelze nic tendenčního shledat. Bez významu je argumentace ohledně zájmu hejtmána, protože žalobce přehlíží rozdíl mezi samosprávou a státní správou. ŘSD poukázalo na rozsudek Krajského soudu v Hradci králové k obdobné námitce v rozsudku ze dne 30. 11. 2022, č. j. 30 A 22/2022-360.
31. Krajský soud v napadeném rozhodnutí zjistil, že pokus o dohodu mezi žadatelem a žalobcem je zmíněn na dvou místech. Na straně 27, kde žalovaný pokus o dohodu s jeho podřazením pod § 89 odst. 6 stavebního zákona konstatoval, s tím, že pokus byl marný. Dále na straně 31, kde žalovaný uvedl, že žadatel předložil návrh protihlukového opatření, provedení plného oplocení z pohlitvých panelů v km. 127,50 a 127,88, 128,18 – 128,40 a 128,60 – 129,28 na koruně zemního tělesa po pravé straně ve směru staničení v prostoru nezpevněné krajnice, což by podle dodatečného hlukového posouzení vedlo ke poklesu účinků hluku o 21,2% v denní době a 16,7% v noční době ve výpočtovém bodě VB+b a o 62,5% v denní době a 15,2% v noční době ve výpočtovém bodě VB+c, ve vztahu k rodinnému domu č.p. 73, B. S tím však žalobce nesouhlasil a domáhal se zřízení protihlukových stěn, jako v lokalitě Kocbeře. Žalovaný zdůraznil, že realizace protihlukového opatření nebyla navržena z důvodu překročení hygienických limitů. Umístěním stavby dojde k navýšení hluku, ale hygienické limity překročeny nebudou.
32. Ani tuto žalobní námitku krajský soud neshledal důvodnou. "
33. Žalovaný postupoval v souladu s § 89 odst. 6 stavebního zákona, podle kterého *námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv.*

34. Žalobce uplatnil námitky ve vztahu k nedostatečným protihlukovým opatřením. Žalovaný vyhodnotil tuto námitku jako námitku, o které lze dosáhnout dohody podle shora citovaného ustanovení. Když k dohodě nedošlo, posoudil ji podle potvrzujícího závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví z 3. 8. 2022, jehož podkladem bylo mj. dodatečné hlukové posouzení vztahující se k domu žalobce, H. č. 73 (v podrobnostech viz níže vypořádání další žalobní námitky). Žalovaný tak nepostupoval ani tendenčně, ani nerovně, ale v souladu s § 89 odst. 6 stavebního zákona. Tvrzení žalobce, že protihluková opatření byla navržena na místě, kde nejsou zapotřebí, žalobce blíže nekonkretizoval a neuvedl, jak vybudování protihlukových opatření v jiné části stavby dálnice zasáhlo do jeho práv. Tyto žalobní námitky nejsou důvodné.

35. K námitce podjatosti žalovaného krajský soud odkazuje na ustavení § 14 odst. 1 a 3 správního řádu. Předně, jde o námitku opožděnou, neboť k ní lze podle odstavce třetího tohoto ustanovení přihlídnout pouze tehdy, pokud by ji žalobce uplatnil bez zbytečného odkladu od okamžiku, kdy se o důvodech podjatosti dozvěděl. Nadto, podjatostí se rozumí zájem na výsledku řízení, v tomto případě řízení o umístění stavby dálnice, z důvodu poměru k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům. Žalobce žádný takový zájem skrze osobu hejtmana netvrdil, ani netvrdil důvod tohoto zájmu. Zapojil – li se hejtmán do jednání o navržené dohodě, samo o sobě to o jeho podjatosti nevypovídá. Ani tato námitka není důvodná.

V.

36. Další skupinu námitek žalobce směřuje k hlukovému zatížení. Žalobce zpochybnil zpracovanou hlukovou studii, která podle něj neodpovídá nařízení vlády č. 272/2011 Sb., jednak proto, že pro její nepřezkoumatelnost není zřejmé, zda výpočty byly provedeny v souladu s tímto nařízením, dále proto, že neobsahuje zohlednění povětrnostních vlivů. Nebylo naplněno právo žalobce na zohlednění místních podmínek, které mohou vést k nadlimitnímu zatížení, a toto nebylo vyloučeno. Posouzení místních podmínek a zohlednění povětrnostních vlivů neobsahuje ani dodatečná hluková studie.

37. Podle žalobce z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, na základě čeho žalovaný predikuje zvýšení/snížení hluku.

38. Žalobce zdůraznil, že ani splnění limitních hodnot neznamená splnění požadavku na pohodu bydlení a kvalitu prostředí a pohoda bydlení nebyla posouzena ve všech aspektech. K různým účastníkům řízení nebyl přistupováno stejně.

39. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na závazné stanovisko Krajské hygienické stanice z 18. 2. 2019, které bylo potvrzeno závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví z 3. 8. 2022, podle kterého předložená dokumentace predikuje dodržení požadovaných hygienických limitů hluku. Vzhledem k tomu, že dotčené orgány jsou orgány odbornými, žalovaný neměl žádné pochybnosti o zákonnosti tohoto závazného stanoviska. Stavebníkovi bylo nadto uloženo zpracování následného hlukového posouzení v dalším stupni povolovaného záměru, které je pro něj závazné podle § 92 stavebního zákona.

40. ŘSD zdůraznilo, že hlukové posouzení bude provedeno v dalších fázích řízení, pro stavební povolení a kolaudační povolení, před kolaudací se provede i konkrétní měření na

trase. Nezohlednění místních podmínek není pravdivé, naopak v dodatečném hlukové posouzení byly místní podmínky zohledněny. Žalobce polemizuje s dodatečným hlukovým posouzením na základ obecných argumentů, toto je však komplexní. Je logické, že vybudováním dálnice D11 dojde k přesunu primárního zdroje hluku ze stávajících komunikací právě na dálnici, čímž dojde současně ke snížení stávajících zdrojů hluku, Situace žalobce tak nebude stavbou výrazně dotčena a dodatečná ochrana práv žalobce bude zajištěna v dalších fázích povolování a realizace stavby.

41. Krajský soud ve správním spise zjistil, že ohledně hlukového zatížení se v něm nacházejí tyto dokumenty:

- souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice se sídlem v Hradci Králové z 29. 12. 2017, č. j. KHSHK 38487/2017/HOK.HK/ Ze,
- souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice se sídlem v Hradci Králové z 18. 2. 2019, č. j. KHSHK 05021/2019/HOK.HK/ Ze. Podkladem stanoviska je hluková studie z 10/2016, doplněná 12/2017 a aktualizovaná 11/2018, která řeší hlukové posouzení chráněného venkovního prostoru staveb a chráněného venkovního prostředí pro nejbližší obytné zástavby ovlivněné provozem na posuzovaném úseku dálnice D1 pro rok 2025 a pro rok 2040. Bylo v ní provedeno porovnání stávajícího stavu roku 2017 a roku 2025 (uvedení do provozu). KHS uvedla jako podmínku pro stavební povolení aktualizaci hlukové studie – vyhodnocení hlukové zátěže z dopravy v denní a noční době v chráněném venkovním prostoru staveb, resp. v chráněném venkovním prostoru v předpokládaném roce uvedení do provozu, včetně definitivního upřesnění parametrů všech plánovaných protihlukových opatření a dále provedení kontrolního měření hluku z dopravy ve zkušebním provozu
- potvrzující závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví z 3. 8. 2022 ke shora uvedenému souhlasnému závaznému stanovisku Krajské hygienické stanice z 18. 2. 2019. V rámci rekapitulace podkladů ministerstvo upřesnilo číslování aktualizace hlukové studie a uvedlo, že doplnění 12/2017 zohledňuje změnu výškového vedení trasy dálnice. Dále je zde vysvětlen postup výpočtu hluku. Podkladem pro toto závazné stanovisko je „Dodatečné hlukové posouzení D11, úsek 1108 (Hajnice č.p. 73)“ z 6/2022, vyhodnocující hlukovou situaci u obytného objektu Hajnice č.p. 73. Zde se předpokládá po zprovoznění dálnice, že tato bude dominantním zdrojem hluku a na nejvíce ovlivněné fasádě bude ekvivalentní hladina akustického tlaku v denní době 48,9 dB a v noční době 44,7 dB. Hodnoty nepřekračují hygienické limity (denní doba 60 dB, noční 50 dB). Ministerstvo zdravotnictví realizaci protihlukových stěn v km 125,5 až 129,3 vpravo nenavrhl právě z důvodu nepřekročení hygienických limitů pro hluk z provozu na dálnicích v území, kde hluk z dopravy na dálnicích je převažující nad hlukem z dopravy na ostatních komunikacích. Ministerstvo upozornilo žalobce, že akustické měření bude realizováno ještě před výstavbou dálnice a též po uvedení dálnice do zkušebního provozu a v případě překročení hlukových hygienických limitů bude stavebník povinen provést protihluková opatření.
- dodatečné hlukové posouzení z 06/2022, doplněné 08/2022 o vliv oplocení. Tato posouzení byla zpracována ve vztahu k obytnému objektu H. č.p. 73. Zde byly zvoleny tři výpočtové body a k nim byl vypočtena hladina hluku, výhledový stav pro rok 2040 ve variantě s dálnicí a bez ní. Závěr studie zní, že ve výpočtových bodech *a* a *b* dojde ke zvýšení hlukového zatížení vlivem výstavby dálnice, avšak vypočtené hodnoty splňují hygienické limity, které jsou pro dálnice a silnice I. a II. třídy den/noc 60/50 dB. Konkrétně nejvyšší hodnoty v bodě *a* činí 48,9/44,7, v bodě *b* 45,9/10 a v bodě *c*, kde dominantním zdrojem hluku je silnice II/30015 46,6/39,4. Bez dálnice činí tyto predikce pro bod *a* 43,7/37,3, pro bod *b* 45,1/35,4 a bod *c* 47,4/37,3. V případě realizace protihlukového plotu/stěny činí tento výhled s dálnicí pro bod *a* 47,8 (pokles 1,1)/43,5 (pokles 1,2), pro bod *b* 45,4 (pokles 0,5)/39,3 (pokles 0,7), bod *c* nehodnocen, když zde nebude dominantním zdrojem hluku dálnice.

42. Žalovaný tyto podklady pro rozhodnutí zohlednil a vycházel z nich, též při posouzení námitky porušení pohody bydlení, a to na stranách 14 - 21 a 25 – 31 napadeného rozhodnutí.
43. Krajský soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že hluková studie je nepřezkoumatelná a nelze tedy zjistit, zda výpočty byly učiněny v souladu s nařízením vlády č. 272/2011 Sb. Hluková studie se naopak na tuto vyhlášku a na zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, odkazuje a vychází z nich. Dodatečná hluková studie byla zpracována pro účely posouzení odvolacích námitek žalobce proti závaznému stanovisku krajské hygienické stanice. Ministerstvo zdravotnictví v potvrzujícím závazném stanovisku uvedlo metodu výpočtu akustických hodnot a postup užitý v hlukové studii shledalo správným. Vyjádřilo se rovněž k užití metodě a akustickým výpočtům ve vazbě na poukaz žalobce na technické podmínky TP-104. Ačkoliv samotná dodatečná hluková studie toto vysvětlení neobsahuje, nevede to k její nepřezkoumatelnosti s ohledem na důvod jejího zpracování a kontext s potvrzujícím závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví, ze kterého je zřejmá metoda i postup výpočtu, který Ministerstvo zdravotnictví posoudilo a shledalo správným z hlediska odborného. Krajský soud připomíná, že jak Krajská hygienická stanice, tak Ministerstvo zdravotnictví, jsou dotčenými orgány, jejichž úkolem ve správním řízení je poskytovat odbornou pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Stanovisko (závazné stanovisko) dotčeného orgánu je podkladem pro rozhodnutí, ale nepodléhá volnému hodnocení důkazů, neboť jím je správní orgán vázán. A to jak v prvním stupni, tak v případě, kdy odvolací námitky směřují do závazného stanoviska, jež bylo podkladem pro prvostupňový orgán, též pro orgán odvolací, který je v takovém případě podle § 149 odst. 7 správního řádu povinen vyžádat si potvrzující stanovisko nadřízeného správního orgánu (viz konstantní judikatura správních soudů ohledně postavení dotčených orgánů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63). Závazné stanovisko musí být přezkoumatelné, musí z něj být patrné důvody, pro které bylo přijato (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 275/2015-102). Hluková studie je podklad pro závazné stanovisko a její přezkoumatelnost je tedy nutno hodnotit v kontextu závazného stanoviska, tedy potvrzujícího závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví z 3. 8. 2022, které přezkoumatelné je, neboť jeho závěry jsou odůvodněny. Krajskému soudu nepřísluší posuzovat odbornou stránku závazného stanoviska, neboť k tomu nemá potřebné znalosti. Žalobce žádný oponentní posudek nebo odborné vyjádření na podporu svých úvah o nedostatečnosti výpočtů, chybné užití metodě a nezohlednění místních povětrnostních vlivů neuvedl. Žalobce v podstatě zopakoval své námitky z odvolání, aniž by reagoval na jejich vypořádání v napadeném rozhodnutí a zejména v potvrzujícím stanovisku Ministerstva zdravotnictví. Krajskému soudu tak nezbývá než konstatovat, že potvrzující závazné stanovisko se k posouzení hlukových dopadů dálnice vyjádřilo a jeho závěr není ani neúplný, ani nepřesvědčivý. Námitky k hlukové studii a dodatečné hlukové studii proto nejsou důvodné.
44. Žalobce dále obšírně argumentuje porušením pohody bydlení; má za to, že ani dodržení hygienických limitů nemusí být s pohodou bydlení kompatibilní a poukazuje na zvyšující se hlukové limity, které jsou dotčené osoby nuceny snášet.

45. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí posouzením pohody bydlení a kvality prostředí obsírně zabýval. Vyšel z definice neurčitého pojmu „kvality prostředí“ užitě Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 13. 4. 2021, č. j. 6 As 175/2019- 49, zabýval se umístěním stavby z hlediska stavebně technických a uzavřel, že je umístěna v souladu s územně plánovací dokumentací a Zásadami územního rozvoje Královéhradeckého kraje, vůči kterým žalobce ani jeho právní předchůdci žádné námitky neuplatnili, ačkoliv v ní byl koridor vymezen pro veřejně prospěšnou stavbu „DS1p“. Ke námitkám snížení pohody bydlení žalobce podle žalovaného nepředložil žádné podklady, které by zpochybnilly závěry dotčených orgánů. Žalovaný poukázal na to, že zájmové katastrální území Brusnice má již hlukové pozadí v důsledku silnice I. třídy, která zde vede. Uzavřel, že umístěním stavby dálnice nebude překročena míra přiměřená místním poměrům. Dále vyšel z dodatečné hlukové studie zpracované ve vztahu k pozemkům žalobce a jeho domu č.p. 73 se závěrem, že nedojde ani k ohrožení práv žalobce ani k podstatnému omezení obvyklého užívání jeho pozemků a staveb.
46. Krajský soud přisvědčuje žalovanému, že pojem „kvalita prostředí“, který je zaměnitelný s dříve používaným pojmem „pohoda bydlení“, je neurčitým právním pojmem. Jeho obsah vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116, ze kterého vyšel Nejvyšší správní soud v žalovaném citovaném rozsudku č. j. 6 As 175/2019-49, jako souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení. Kvalita prostředí je tedy dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, přičemž pro její zabezpečení se zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky. Při posouzení kvality prostředí z objektivních hledisek (např. nízká hladina hluku, čistota ovzduší, oslunění apod.) přitom nelze zcela odhlížet od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, jichž se má stavba, jejíž vliv na kvalitu prostředí je zkoumán, dotýkat. Žalobci lze přisvědčit v tom, že míra hlukové zátěže je pro posouzení kvality prostředí relevantní. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v žalovaném citovaném rozsudku 6 As 175/2019, byť nikoliv ve vztahu k hlukové zátěži, ale k míře oslunění, lze rovněž souhlasit s žalobcem v tom, že podmínkou narušení kvality prostředí není překročení stanovených technických limitů. Přesto – jak rovněž zde uvedl Nejvyšší správní soud - nelze odhlížet od základního předpokladu, že normy o obecných požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na kvalitu prostředí. Jsou-li tedy tyto normy dodrženy, lze předpokládat, že budou splněny i podmínky na kvalitu prostředí. Krajský soud nevidí žádný důvod se od tohoto závěru odchýlit. Pokud má proto v posuzované věci umístěním dálnice dojít k mírnému zhoršení zvukové zátěže na jednotlivých výpočtových bodech umístěných u rodinného domu a jeho zahrady, ovšem stále při současném zachování vyšší než nejnižší hodnoty požadované příslušnou normou, změnu kvality prostředí lze považovat za únosnou. Žalobce nepředestřel žádnou argumentaci, která by v tomto případě výjimečně odůvodňovala jiný výklad a nepředložil žádné odborné posouzení, které by tuto argumentaci podporovalo, a to ani ke zmiňovaným místním podmínkám, které mají být zcela specifické (žalobce neuvádí, v čem) a které údajně zohledněny nebyly, ačkoliv v potvrzujícím závazném stanovisku je s nimi pracováno. Námitka porušení kvality prostředí, resp. dříve pohody bydlení tak rovněž není důvodná.

47. K tvrzené nerovnosti v přístupu žalovanému k účastníkům řízení krajský soud odpovídá obecně v souladu s obecností této námitky, že žádnou nerovnost v napadeném rozhodnutí neshledal.

V.

48. Další skupina žalobních námitek se týká pochybení žalovaného při seznámení účastníků řízení s podklady rozhodnutí a jejich vyhodnocením. V oznámení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí z 20. 12. 2022 nebyly uvedeny všechny podklady, čímž byli účastníci uvedeni v omyl. Dodatečné hlukové posouzení je nový podklad, který v seznámení uveden nebyl. Závazné stanovisko KUHK-6895/UP/2022 z 6. 4. 2022, měnící souhlas Městského úřadu Trutnov z 22. 5. 2019, je novým závazným stanoviskem, které mělo být projednáno se všemi účastníky s možností podat proti němu námitky, případně odvolání.
49. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že závazné stanovisko Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, oddělení vodohospodářství z 27. 5. 2022 č. j. KUHK-6895/UP/2022 bylo vypracováno postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu, který umožňuje, aby nadřízený orgán prvostupňové závazné stanovisko změnil. K tomuto závaznému stanovisku se mohli vyjádřit všichni účastníci, žalobce tak rovněž učinil. Podle žalovaného byl postup v souladu se zákonem.
50. Zúčastněná osoba se k této námitce nevyjádřila.
51. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že s měnícím závazným stanoviskem nadřízeného orgánu KUHK-6895/UP/2022 z 27. 5. 2022, zpracovaným postupem podle § 149 správního řádu, měli možnost se seznámit všichni účastníci řízení, též žalobce, který využil možnost se k němu vyjádřit.
52. Krajský soud ve správním spise ověřil, že dne 27. 5. 2022 zpracoval Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, oddělení vodohospodářství pod č. j. KUHK-6895/UP/2022 závazné stanovisko, kterým změnil souhlas Městského úřadu Trutnov, odboru životního prostředí, z 6. 3. 2018 č. j. MUTN 21856/2018, vydaný formou závazného stanoviska, ve znění závazného stanoviska z 22. 5. 2019, tak, že vypustil podmínky č. 1, 2, 3, 4 a 5 a v ostatním zůstalo závazné stanovisko nezměněno. Toto změnové stanovisko bylo vydáno k námitkám žalobce, obsaženým v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o umístění stavby pro posuzovaný záměr, proti souhlasu Městského úřadu Trutnov.
53. Dne 20. 12. 2022 žalovaný veřejnou vyhláškou oznámil možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tyto v oznámení rovněž uvedl. Mezi podklady bylo i shora uvedené závazné stanovisko Krajského úřadu Královéhradeckého kraje č. j. KUHK-6895/UP/2022 a závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 11231/2022-9/OV z 3. 8. 2022. Možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim využil žalobce dne 23. 1. 2023. Ve svém vyjádření vznesl námitky jak k závaznému stanovisku Ministerstva zdravotnictví včetně hlukové studie, tak k závaznému stanovisku Krajského úřadu Královéhradeckého kraje.

54. K námitce žalobce, že účastníci řízení byli uvedeni v omyl tím, že v oznámení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí není uvedena dodatečná hluková studie, krajský soud odkazuje na shora vysvětlenou podstatu správního soudnictví, které poskytuje ochranu veřejným subjektivním právům té osobě, která se ochrany dovolává. Možnost dovolávat se ochrany veřejných subjektivních práv jiné osoby soudní řád správní nepřipouští (viz § 65 s. ř. s., v podrobnostech odstavec 12 tohoto rozsudku).
55. Pokud touto námitkou žalobce mínil, že on sám byl uveden v omyl, pak ani tato není důvodná. Omyl žalobce je vyloučen tím, že se seznámil se závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví, pro které bylo dodatečné hlukové posouzení podkladem a které z dodatečného hlukového posouzení citovalo, komentovalo jej a na jeho základě se vyjadřovalo k žalobcovým námitkám proti prvostupňovému závaznému stanovisku. Žalobce tak nemohl být nijak uveden v omyl, že dodatečné hlukové posouzení nebylo zpracováno, a nic mu nebránilo se s ním seznámit jak skrz závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví, tak nahlédnutím do spisu.
56. K námitce, že změnové závazné stanovisko nadřízeného orgánu je stanoviskem prvostupňovým, se vztahuje úprava obsažená v § 149 odst. 7 správního řádu, podle kterého *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Pokud nelze závazné stanovisko potvrdit nebo změnit bezodkladně, nadřízený správní orgán potvrdí nebo změní závazné stanovisko nejpozději do 30 dnů ode dne vyžádání jeho potvrzení nebo změny. K této lhůtě se připočítává doba až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ohledání na místě nebo jde-li o zvlášť složitý případ. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.*
57. Závazné stanovisko není rozhodnutím, jak dovodila judikatura správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č.j. 9 As 21/2009-150, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 –113). Postup jeho přezkumu vyplývá z citovaného § 149 odst. 7 správního řádu; postup není účastníkům tohoto řízení neznámý, neboť jej využívali. Pokud tedy adresát rozhodnutí podmíněného závazným stanoviskem nesouhlasí s obsahem tohoto stanoviska, své námitky vyjádří v odvolání proti rozhodnutí, které je jím podmíněno. V rámci odvolacího řízení se odvolací orgán obrátí na nadřízený správní orgán dotčeného orgánu, který napadené závazné stanovisko vydal. Nadřízený správní orgán může napadené závazné stanovisko potvrdit nebo změnit; zákon neumožňuje jeho zrušení. Tím, že jej změní, se ovšem nezmění procesní situace, za které je vydáno. Stále jde o „druhostupňové“ závazné stanovisko, vydané v odvolacím řízení. Účelem tohoto postupu, kdy zákon stanoví povinnost posouzení zákonnosti a věcné správnosti závazného stanoviska postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu, je posouzení odvolací argumentace dotčeným správním orgánem, který je na rozdíl od odvolacího orgánu nadán odpovídajícími odbornými znalostmi na tom kterém úseku výkonu veřejné správy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63). Úkolem odvolacího orgánu je posoudit, zda (revizní) závazné stanovisko reaguje na všechny odvolací námitky. Pokud tomu tak není, je namístě, aby v součinnosti se správním orgánem nadřízeným správnímu orgánu příslušnému k vydání

závažného stanoviska zajistil doplnění revizního závažného stanoviska tak, aby mohl přezkoumatelně reagovat na všechny odvolací námitky, k jejichž zodpovězení jsou z hlediska věcné působnosti příslušné právě dotčené orgány. Neučiní – li tak, vystavuje se nebezpečí, že jeho rozhodnutí bude pro nepřezkoumatelnost zrušeno cestou žaloby ke správnímu soudu (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69). Nicméně, i když nadřízený orgán v souladu se zákonným zmocněním změnil „prvostupňové“ stanovisko, stále se jedná o „druhostupňové“ stanovisko nadřízeného orgánu. Lze je připodobnit odvolacímu rozhodnutí v systému apelačním, kde také dochází ke změně prvostupňového rozhodnutí a nemění se tím procesní postavení odvolacího orgánu. V případě trvajícího nesouhlasu s měnícím závažným stanoviskem nadřízeného orgánu zbývá adresátu odvolacího rozhodnutí jeho přezkum u správního soudu. Výklad žalobce, požadujícího de facto odvolací přezkum změnového stanoviska nadřízeného orgánu, by vedl k zacyklení řízení. Tím způsobem by totiž mohla být opakovaně měněna závažná stanoviska (k odvoláním podaným jednotlivými účastníky řízení) s tím, že v určité fázi řízení by zde již neexistoval správní orgán příslušný k přezkumu závažného stanoviska v odvolacím řízení. Takový výklad § 149 odst. 7 správního řádu je tedy nesprávný (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2023, č. j. 43 A 19/2021-90, bod 46, který dospěl k témuž závěru). Lze proto souhlasit s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí odkázal žalobce na ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu. Námitka chybného posouzení změnového závažného stanoviska není důvodná.

VII.

58. V další části žaloby žalobce rozvíjí svou výtku nerovného přístupu žalovaného k účastníkům řízení. Nerovný přístup spatřuje v následujícím:
 - žalovaný neoznámil žalobci založení dodatečné hlukové studie, se kterým se žalobce seznámit jen proto, že využil svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí. Naopak žadatele žalovaný vyzval k vyjádření se k vyjádření žalobce.
 - žadatel reagoval na výzvu žalovaného vyjádřením z 6. 2. 2023, ze kterého žalovaný cituje a které je však nesprávné v údajích o vzdálenosti stavby dálnice od domu č. p. 73 H. Žalobce však nebyla následně dána možnost vyjádřit se k tomuto novému podkladu pro rozhodnutí a žalobce tak na něj nemohl reagovat.
 - v době, kdy žalobce nahlédl do spisu, byl spis neúplný, neboť v něm nebyla e-mailová komunikace mezi Ing. S. a Ing. Š. obsahující žádost o doplnění dodatečného hlukového posouzení o variantu s oplocením, ani toto doplnění dodatečného hlukového posouzení; žalobce dále namítá nesprávnost předpokládaného umístění oplocení. Některé hlukové posouzení nebyly do spisu vkládány přes podatelnu, ale e-mailem.
 - spis nebyl veden řádně, když v něm jsou některé podklady nadbytečné (např. korespondence mezi žalobcem a žadatelem týkající se zpětvzetí odvolání), nebyly žurnalizovány (e-mailové korespondence ohledně dodatečného hlukového posouzení) a měly s chybný obsah (pracovní studie stavby dálnice od P. H., Dis). Žalovaný podle žalobce nepostupoval nestranně a vycházel vstříc žadateli.
59. K prokázání svých tvrzení žalobce navrhl důkazy. Krajský soud tyto neprovedl pro nadbytečnost, neboť pro jejich posouzení není po skutkové stránce nutno cokoli zjišťovat.
60. Žalovaný k námitce uvedl, že podle svého názoru neporušil rovnost účastníků řízení a spis vedl řádně; poukázal na pokus o dohodu mezi žalobcem a žadatelem, který však nebyl

úspěšný. Pokud po žadateli požadoval doplňující podklady a vyjádření, dělo se tak proto, aby žalovaný mohl vypořádat žalobcovy námitky. Žalovaný nad rámec ustanovení § 38 správního řádu nadstandardně zaslal žalobci některé podklady i na soukromý e-mail. Žalovaný vyjádřil podiv nad tím, že i tuto nadstandardnost žalobce považuje za nedostatečnou.

61. Zúčastněná osoba se k této námitce výslovně nevyjádřila. Ve svém vyjádření pouze poukázala na to, že bylo na rozhodnutí žalovaného, jakou formou účastníky řízení s podklady rozhodnutí seznámí.
62. Krajský soud o této žalobní námitce uvažil takto. Žalobce vyčítá žalovanému nestrannost v jeho postupu, když má za to, že příliš vycházel vstříc žadateli a vůči žalobci nedbal dostatečně jeho procesních práv. Zásada nestranného přístupu a rovnost dotčených osob vyplývá z § 7 správního řádu. Zásady správního řízení se použijí na všechna správní řízení, ledaže zvláštní zákon vylučující užití správního řádu, sám obsahuje odpovídající úpravu (§177 správního řádu). Vzhledem k tomu, že stavební zákon odpovídající úpravu nemá, uplatní se zásada nestranného a rovného přístupu rovněž v tomto řízení. V tomto směru má žalobce pravdu.
63. Žalobce uvedl několik příkladů porušení zásady rovnosti a nestranného přístupu, u žádného z nich však neuvedl, jak se vytýkaný postup žalovaného dotkl jeho práv. I v tomto případě totiž platí, že aktivní věcná legitimace žalobce vyžaduje zásah do jeho práv, jak bylo vysvětleno opakovaně výše (viz např. odstavce 12 tohoto rozsudku). Jestliže tedy žalovaný neoznámil žalobci předložení dodatečné hlukové studie, tato je však součástí spisu a žalobce se s ní seznámil, pak i kdyby byl postup žalovaného nesprávný, neměla taková nesprávnost vliv na žalobcova práva. Povahou dodatečné hlukové studie a postupem při přezkumu závazných stanovisek se krajský soud vyjádřil již výše (viz zejména oddíl V. a VI. tohoto rozsudku).
64. Co se týká nemožnosti vyjádřit se ke stanovisku žalovaného z 6. 2. 2023, i zde platí shora uvedené, že nikoliv každá nesprávnost postupu žalovaného má za následek nezákonnost jeho rozhodnutí, a proto byl žalobce povinen konkrétně vliv pochybení žalovaného na zákonnost napadeného rozhodnutí a zásah do svých práv tvrdit a prokázat, což se však nestalo. Takovým konkrétním tvrzením není konstatování, že se žalobce nemohl vyjádřit; neuvedl – li žalobce, v jakém konkrétním vyjádření mu bylo zabráněno, nelze posoudit, zda skutečně takové vyjádření bylo způsobilé změnit napadené rozhodnutí a ochránit žalobcova práva.
65. Stejnou nedostatečností trpí poukaz žalobce na nedostatky ve vedení spisu, které jsou rovněž pouze konstatovány. Řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční a soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti, postupu a rozhodování správních orgánů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011 č. j. 7 Azs 79/2009 – 84). Rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008 – 78 též výslovně uvedl: „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane, čím je žalobní bod byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud se žalobci spekulativně domýšlel další argumenty, či vybíral z reality skutečnosti,*

kteřé žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by funkci žalobce a advokáta“ (viz bod 32 odůvodnění). Není proto na místě, aby krajský soud za žalobce domýšlel důsledky údajných pochybení žalovaného, když žalobce žádnou konkrétní argumentaci k jejich dopadu do svých práv neuvedl. Ani tato žalobní námitka není důvodná.

VIII.

66. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že námitky ohledně pohody bydlení a kvality prostředí měl uplatnit již v rámci schvalování územně plánovací dokumentace. Teprve až v rámci územního řízení je stanovena přesná trasa záměru a jsou předkládány studie. Žalobce v rámci této námitky opět poukázal na to, že žalovaný nezohlednil zvláštní poměry v místě a neprovedl porovnání současného a budoucího stavu.
67. Žalovaný se k této námitce výslovně nevyjádřil. Co se týká pohody bydlení, plně odkázal na napadené rozhodnutí.
68. Stejně tak osoba zúčastněná na řízení se vyjádřila pouze k posouzení pohody bydlení, kdy odkázala na napadené rozhodnutí, se kterým se ztotožnila a zdůraznila současné hlukové pozadí, které v území již existuje.
69. Krajský soud v napadeném rozhodnutí zjistil, že žalovaný ohledně námitky narušení pohody bydlení mj. odkázal na to, že dálnice byla umístěna v koridoru, který pro ni předpokládají Zásady územního rozvoje Královehradeckého kraje, s konstatováním, že žalobce ani jeho předchůdci v rámci tohoto řízení žádné námitky neuplatnili, a tedy podle názoru žalovaného byli srozuměni jak s polohou, tak i rozsahem koridoru této veřejně prospěšné stavby. Žalovaný dále poukázal na koncentraci podle § 89 odst. 2 stavebního zákona, zabráňující uplatnit v řízení o umístění stavby námitky, které mohly být uplatněny při rozhodování o věcech při vydání územně plánovací dokumentace, zde zmiňovaných Zásad územního rozvoje Královehradeckého kraje. Uvedené žalovaný vyslovil při posouzení námitky pohody bydlení, konkrétně při posouzení poměrů na místě z hlediska stavebně-technických, a tedy zda je území umístěním stavby využíváno v souladu s cíli a úkoly územního plánování. Dospěl k závěru, že shoda využití je dána. Dále se zabýval porušením pohody bydlení z hledisek dalších, kdy zdůraznil nepřekročení hlukových limitů a co se týče hlukových imisí z hlediska soukromoprávního, žalobce nepředložil žádný podklad k tomu, že navzdory nepřekročení limitních hodnot k narušení pohody bydlení vlivem hluku dojde.
70. Krajský soud považuje uplatněnou námitku žalobce za mírně zavádějící. Soud souhlasí s žalovaným, že námitky ohledně umístění koridoru pro stavbu dálnice jako veřejně prospěšné stavby měl žalobce primárně uplatnit v řízení o přijetí Zásad územního rozvoje královehradeckého kraje. Jejich uplatnění v tomto řízení skutečně brání § 89 odst. 2 stavebního zákona. Žalovaný se však namítaným porušením pohody bydlení v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval, včetně posouzení této námitky z hlediska soukromoprávního, a neshledal ji důvodnou. Krajský soud se s jeho posouzením plně ztotožňuje, což bylo vysvětleno zejména v předchozím oddíle. Žalobce v žalobě neuvedl žádnou oponentní argumentaci. V žalobě žalobce implicitně uvádí, že se žalovaný námitkou

pohody bydlení nezabýval právě s odůvodnění, že jejímu vypořádání brání koncentrace podle § 89 odst. 2 stavebního zákona. Tak tomu však není, neboť námitky vypořádána byla. Vypořádání námítky však neznamená, že je jí vyhověno.

71. Co se týče posouzení vlivu hluku, krajský soud odkazuje na výše uvedené vypořádání této námítky (viz zejména oddíl V. tohoto rozsudku). Žalobní námitka proto důvodná není.

IX.

72. Další žalobní námitky žalobce vztahuje k nevypořádání a nedostatečném posouzení obslužnosti svých pozemků. Žalobce je vlastníkem pozemků p. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH a XCH v k. ú. X. Podle žalobce stavba dálnice rozdělí území na dvě části a vytvoří umělou překážku v terénu, kterou bude zamezen přístup k pozemkům z té strany, ze které bude dálnice vytvářet hradbu. Podle žalobce faktický stav v lokalitě neumožňuje dopravní napojení jednotlivých půdních bloků z existujících komunikací zejména z důvodu neexistence účelových komunikací a nemožnosti se napojit na stávající úvozovou komunikaci vycházející z obce H. Navržené komunikace nezajišťují přístup ke všem žalobcovým pozemkům. Žalovaný pochybil, když obslužnost navázal na stávající uživatele pozemků a nikoliv na jejich vlastníka. Žalobce má v úmyslu své pozemky sám obhospodařovat. Bude tak nucen strpět přejíždění po svých pozemcích ostatními vlastníky a sám rovněž jezdit po cizích pozemcích. Objekty účelových komunikací SO 160, SO 161, SO 166 slouží pro obslužnost jiných pozemků, které nelze využít pro obsluhu pozemků žalobce dotčených stavbou dálnice. Chybí právě obslužnost na druhou stranu od mostu SO 123 severovýchodním směrem. Žalovaný rozhodl „od stolu“ bez znalosti místní problematiky. Žalobce navrhl, aby soud provedl místní šetření.

73. Žalovaný se k této námitce výslovně nevyjádřil a odkázal na její vypořádání v napadeném rozhodnutí (str. 24-25).

74. Zúčastněná osoba považovala námitku za nedůvodnou. Obdobnou námitku vypořádal již jak stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby, tak žalovaný v napadeném rozhodnutí. V rámci stavby je počítáno s komplexními pozemkovými úpravami, jejichž příprava již probíhá. Pozemky žalobce budou přetínány jen na okraji, kde se počítá s jejich trvalým zábořem, popř. s vyvlastněním v širším rozsahu, což žalobce nijak nespornuje. Podle osoby zúčastněné na řízení žalovaný postupoval správně, když posuzoval stávající stav, tedy propachtování pozemků, a nikoliv nepodložený a teoretický stav v budoucnosti.

75. Krajský soud v napadeném rozhodnutí ověřil, že žalovaný vyšel z posouzení obslužnosti stavebního úřadu, jak jej uvedl v rozhodnutí o umístění stavby. Tento vyšel ze stávající situace, kdy jsou pozemky sdruženy do jednoho dílu půdního bloku propachtovaného společností Zemědělská, a.s. Přesto jsou navrženy účelové komunikace pro jejich obslužnost, a to SO 160, SO 161, SO 166 a SO 167 a most SO 123. Dále žalovaný poukázal na to, že dálnice přetíná pozemky ve vlastnictví žalobce pouze v kraji, kde bude pozemek předmětem výkupu.

76. Krajský soud dále nahlédl do situačních výkresů, týkajících se shora uvedených pozemků ve vlastnictví žalobce. Zjistil z nich, že dálnice skutečně bude zasahovat do

pozemků žalobce pouze v okraji (konkrétně u pozemku p. č. XB a XD) a bude zabírat celý pozemek XA, který je velmi malý. Dálnice pozemky žalobce nikde neprotíná, jak žalobce tvrdí, a nezpůsobí jejich nedosažitelnost přes hradbu, kterou vytvoří. Proti tomu, že v této části budou pozemky předmětem výkupu, žalobce nic nenamítal. Námitka protnutí pozemků žalobce a nemožnosti se přes tuto „hradbu“ k nim dostat, je proto nedůvodná.

77. Dále krajský soud v situačním výkresu ověřil, že k žalobcovým pozemkům již dnes nevede obslužná polní cesta. Tato situace zřejmě nyní nevádí právě proto, že pozemky jsou sdruženy a obhospodařovány jednotně, bez ohledu na jejich vlastnictví, a takto je lze obsluhovat. Pokud by však propachtovány nebyly, žalobce by již nyní musel jejich obslužnost řešit, protože ji zajištěnou nemá. To, že žalovaný vycházel ze stavu propachtovanosti pozemků, proto nemohlo situaci žalobce nijak změnit, resp. zhoršit. V každém případě se změnou v území vlivem stavby dálnice situace žalobce nijak nezmění v tom smyslu, že by byl zrušen stávající přístup, protože takový přístup již nyní chybí. Což konečně i žalobce sám uvádí v poukazu na chybějící polní cesty. Tuto situaci však nelze řešit tím, že v řízení o umístění stavby je po žadateli o umístění vyžadováno zajistit neexistující obslužnost, neboť žalobci v tuto chvíli nesvědčí žádné právo, které by bylo umístěním stavby dálnice dotčeno. Uvedené lze zjistit ze situačního výkresu a navržené místního šetření je nadbytečné, soud je proto nenařídil. Ani tato námitka není důvodná.

X.

78. Žalobce v poslední části žaloby namítl nevypořádání jeho námítky zásahu do prameniště Hajnického potoka a přilehlého mokřadu. Nesouhlasí ani s vypořádáním své odvolací námítky nespecifikace stanoviska Povodí Labe, státního podniku, v závazném stanovisku. Žalovaný sice konstatuje, že nespecifikace stanoviska je vadou závazného stanoviska, následně však vyhodnotil námitku jako neopodstatněnou, neboť závazné stanovisko i přes některé nedostatky je v souladu se zákonem č. 254/2021 Sb. S tím žalobce nesouhlasí, protože tak on a ostatní účastníci řízení nedostali informaci o podkladech rozhodnutí. Územní rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a odstraněním této vady až v odvolacím řízení je porušením dvouinstančnosti řízení. Dále namítl, že je rozpor mezi vyjádřením dotčeného orgánu a stanoviskem Povodí Labe z 26. 2. 2018, č. j. PVZ/17/46621/Vn/O ohledně křížení Hajnického potoka. Z uvedeného je podle žalobce patrné, že orgán ochrany vodních toků nemá zájem na přirozeném průběhu vodních toků a potřebném zadržování vody v krajině a nezajišťuje ochranu přirozených přírodních a vzácných lokalit.

79. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se k této námitce nevyjádřil.

80. Jak krajský soud již opakovaně vysvětlil shora, řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční a soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti, postupu a rozhodování správních orgánů. Žalobce neuvedl, jakým způsobem se vytýkané pochybení ohledně zásahu do prameniště Hajnického potoka a nedostatků v závazném stanovisku, které ani nespecifikuje, a které podle něj svědčí o nedostatečné ochraně přirozených přírodních a vzácných lokalit a zadržování vody v krajině, dotkly jeho práv. Totéž platí i o námitce, že s podklady rozhodnutí byl seznámen až v odvolacím řízení. Poukaz na porušení dvojinstančnosti řízení nenaplnuje požadavek dotčení na právech, protože žalobce žádný důsledek ve smyslu porušení svých práv např. ve formě

nemožnosti se vyjádřit k některé otázce apod. netvrdil a krajský soud žádný důsledek, ke kterému by musel bez tvrzení žalobce přihlídnout, neshledal. Ani tyto námitky proto nejsou důvodné.

XI.

81. Vzhledem k nedůvodnosti všech žalobních námitek je žaloba nedůvodná, a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
82. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).
83. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení podle obsahu spisu žádné náklady v souvislosti s plněním povinnosti, které jim uložil soud, nevznikly, soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že osobám zúčastněným na řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Ostravě 19. října 2023

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu